

[Thorvil Kristensen.]

må ske ved, at overskuddet på statsbudgettet forøges; derfor håbede han, at folketinget ville medvirke til at fastholde tilbageholdenhed i statens udgiftspolitik. Det er jo gammelkendte toner for os, det er lige nøjagtig de toner, som gik igennem de taler, vi fra vor side har holdt i de senere år. Jeg har selv holdt mange taler, hvori dette var grundtonen. Vi forsøgte — forgæves desværre — at holde denne tone, at få den anerkendt, under den foregående regering. Vi advarede forgæves imod de forringelser af statsbudgettet, som den daværende opposition med socialdemokratiet i spidsen ville gennemføre. Nu kan man naturligvis fra alle sider se, at det var forkert at presse den daværende regering til så store forringelser af statsbudgettet. Den højtærede økonomi- og arbejdsminister har jo også erkendt det åbent for ikke ret længe siden; jeg går ud fra, at finansministeren er enig med ham.

Vi har jo også under den nuværende regering forsøgt at holde igen på et par områder allerede sidste vinter — det var dengang forgæves. Men nu holder den højtærede finansminister altså den samme tone i sin tale, som vi i de senere år har holdt i vore. Jeg håber, det må vinde og vare. Det er stadig vor politik, at man skal vise tilbageholdenhed på udgifternes område. Vi mener stadig, der er forskellige tilskudsordninger med boligstøttelovgivningen i spidsen, som trænger til nærmere eftersyn og overvejelse, inden vi går videre i teksten. Jeg er naturligvis glad for den nøgternhed, som efterhånden er kommet til at præge den høje regerings udtalelser herinde i salen, men der er to ting, som gør en en lille smule urolig. Den første vedrører administrationen, som jo spiller en stor rolle under den moderne lovgivning, der i så høj grad er en bemyndigelseslovgivning. Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at regeringen ikke kan give penge ud, der ikke er bevilget af folketinget; men det er kun en formel beskrivelse af virkeligheden, realiteten er den, at i et vist omfang på adskillige områder er det ministrenes administration, der bestemmer, i hvilket tempo bevilgede penge bliver givet ud. Det gælder igangsætning af boligbyggeri og andet byggeri med offentlig støtte, og

det gælder obligationssalg o. s. v., at det er administrationen, der bestemmer, i hvilket tempo pengene gives ud, medens lovgivningsmagten kun sætter rammerne. Administrationen har ikke været betryggende i den første del af denne regerings liv, derfor er vi kommet så langt ud. Jeg erkender, at man nu er ved at tage reb i sejlene. Jeg spørger mig selv: Vil man holde denne forsigtige linie fremover? Det vil være klogt af regeringen at afgive betryggende forsikringer i så henseende.

Men på længere sigt er det naturligvis lovgivningen og ikke administrationen, det kommer an på, og her kan det jo ikke nægtes, at det harmonerer ikke rigtigt med de forsigtige og formanende taler, vi hører her i salen, når ministre og andre repræsentanter for regeringspartiet ude i landet holder taler, som er betydeligt mindre forsigtige. Selv den højtærede finansminister har jo i Nakskov fornylig holdt en tale — jeg kender den kun fra det ærede medlem hr. Bundvads referat i „Dagens Nyheder“, men det skulle jo også være et godt sted at hente sin information fra — hvorefter det stadig er meningen, at valgprogrammet fra i fjor skal gennemføres, som det hedder, „i det omfang, som det er politisk og økonomisk muligt“.

Jeg vil gerne sige, og dette er en kompliment til den høje regering, at sandheden er den, at man er begyndt at afskrive en del af dette valgprogram. Jeg skal ikke komme nærmere ind på de billige penges politik, som det jo i hvert fald foreløbig har lange udsigter med. I virkeligheden har regeringen officielt stort set bekendt sig til samme linie som den, den tidligere regering fulgte.

Jeg minder om min udtalelse i marts måned i år, der ikke blev modsagt. Man har opgivet tanken om, at huslejen skal ned på niveauet fra 1. januar 1950, og tanken om de mange ekstra lejligheder, der skulle bygges, er også opgivet. Således er det jo klart, at man er nødt til at tage dette valgprogram op til en realistisk vurdering, og det mærker vi også herinde i tinget at regeringen er klar over, men vi trænger til større harmoni mellem taler i Nakskov og taler i København. Det vil også styrke den tillid, som regeringen lægger så stor vægt på at få.